

NJIVA.

Slika s Krasa. — Spisal dr. J. Česnik.

Prva pomlad je vela čez Kras, prve tople sape so hitele od morja pozdravljat brda in dolinice, redko hrastičevje in rjavo suho travo med belim apnencem, ki je bil posut po gričkih in kotanjah, kot bi ga natrosila huda ploha; južno solnce je sipalo svoje žarke na vasi, ki so stale kot trdnjave med redkim drevjem; strehe, krite s korci, zidovje debelo, sivo in močno. Tuintam se je razprostiral širok pas borovcev, kakor zelena oaza v puščavi.

Prva pomlad je bila, dehtelo je po cvetju in zelenju, in kos je pel vesele popevke.

Pilatovka je zadovoljna stopala proti svoji koči, ki je stala na samem kraj vasi. Nenavadno jasen je bil njen obraz, nenavadno lahka njena stopinja. Kako bi ne bil jasen njen obraz, kako bi ne bila lahka njena stopinja! Izpolnila se ji je danes srčna želja: kupila je na dražbi njivo; kos sveta bo imela, ki ga bo gojila in sadila, negovala in okopavala. Neizmerno prijetno de človeku ta misel in zavest. In tudi njej je bilo v duši, da bi pokleknila na ta rodna, trda, skalnata tla in pela Bogu zahvalo, ali da bi poljubila ves svet in mu povedala na uho svojo veliko srečo, kot jo pove dekleta fantu.

Stara Pilatovka se je trudila vse življenje, odkar se ga je zavedala. Oče ji je umrl v otroških letih, mati se je s težavo preživljala. Prodajala je ribe po kraških vaseh in trgih in še poizkusila varčevati. A prekmalu ji je zatisnila hčerka trudne oči.

Mlada je bila tedaj Pilatova Barba, pa lepa in pridna. Častilcev je imela na izbiro. Mikala jih je njena postava in njena hiša, ki jo je podedovala po materi. Oziral se je za njo ovčar Martin, pa ga ni marala. Zato je šel v svet. Oziral se je za njo Balantov Peter, pa ga je oče prijel za ušesa in peljal snubit bogato Maričko. Peter se je jezno vdal in pripeljal domov imenitno nevesto. Oziral se je za njo postavni Pilatov France, ki je hodil na delo v Nabrežino, oziral se je za njo, zgovoril se je z njo in jo poročil. Trd je bil France in nezadovoljen s svojo usodo. Ves dan je lomil in žagal kamenje, da so ga pekle roke. V mladosti je postal njegov hrbet upognjen, korak počasen. Dušo mu je glodal čut, kako je ubog in reven, da nima drugega kot svoje roke, svoje okrvavljene in razrezane roke, polne žuljev, da

delo od zore do mraka in mu ne preostaja ničesar, ker vse porabi za sina, ženo in zase. Take misli in čustva so rodila nevoljo, iz nevolje je nastal odpor in bridkost — in kamnosek je začel piti. Pil je vino, pil je žganje, in močne mišice so oslabele, koža na obrazu je postajala ohlapna. Žena Barba je jokala, molila in trpela. Zaman so bile besede, zaman opomini. Zato je umolknila, da ni bilo prepira. France je pa neke noči preležal v jarku in se prehladil. Pol leta je bolehal in kašljal; jesen ga je pa pobrala.

Tedaj je imel njegov sin Guštin deset let. Pilatovka je občutila težo in bridkost svojega življenja, a ni ji upadel pogum, ni se ji omehčala volja. Hotela je sinu ustvariti boljšo bodočnost. In lotila se je starega posla s podvojeno močjo. Prodajala je ribe, varčevala in hranila.

»Kupiti moram kaj sveta! Zemlja — to je bogastvo, kaj bo vse drugo? Kaj meni mar Aleksandrija, kamor hite stare in mlade. Domačija nad vse!« Tako si je mislila Barba, in v burji in žgoči soparici hodila po svojih kupčijah. Tudi Guštin je prodajal ribe, vsako leto je šel po dva meseca v Devin, kjer je stavil ribe v zapiralke in služil borno krono na dan, jedel kruh in stradal. A kaj mu je bilo vse to? Mati Barba mu je slikala zadovoljnost in srečo, ki jo bosta uživala, ko si kupita njivo. In Guštin je hrepenel po njivi, sanjal je o njej cele noči in naredil načrt, kako jo bo okopal in zasadil. Pet let sta mislila, na njivo, pet let delala, in danes se jima je izpolnila želja. Pertotov dom je šel na dražbo. Veliko sta pokupila Logar iz Mavhinj in Basni goj iz Bivij, največ je pa kupil gostilničar in trgovec, bogatin Kralj. Vse je hotel kupiti, zato je dražil in rastel, da so ponudniki kar umolknil. Tudi njive kraj cerkve se mu je skominjalo in dolgo je ni pustil Pilatovki. Prosila ga je, naj bo usmiljen! Svet se mu je zdel primeren in pripraven, ker je mejil ravno na njegovo njivo. Zato se je vdal šele, ko je Barba za 100 K preplačala. Smejal se je in ji očital beraštvo, s katerim še repe ne bo mogla vsejati na kupljeno zemljo. A Pilatovka se ni dala preplašiti. Radost ji je zasijala na obrazu, ko je zaklical sodnik, da je njiva njena.

To je bila zgodba Barbinega življenja do današnjega dne, ko je kupila na dražbi Pertotovo njivo za cerkvijo.

»Blagoslovljena njiva, ti rodovitna, mastna zemlja, pobožana od božje roke! Moja si postala danes! Redila boš mene in sina! Ljubila te bom, sadila te bom! Kopača ne bo trdo padala na tvoje prsi, nalahko te bom tolkla in sinu zapovem, naj te gladí in boža.«

Tako je mislila Barba in gledala na njivo, ki se je v prvi pomladi kopala v zlatih solnčnih pramenih. Za cerkvijo je stala, njene lehe so žarele od solnca, na osredkih so klile iz tal bilke, stara trta s širokimi roči je poganjala popke.

Barba je prišla do svoje hiše. Na pragu jo je čakal sin, golorok, dolg in suh, a žilav in koščen.

»Kako, mati?«

»Kupila sem!«

Zasmejalo se ji je srce in razširila usta. Guštinu je zalesketalo oko, plosknil je z rokama in poskočil.

»Njivo ste kupili, mati? Ali je res? Ali je res?«

»Res!«

»Mati, zdaj mi pa ne bo treba več prodajati rib. Njivo bom okopaval, trte sadil, sejal in pel. Juhu!«

»Ne boš imel dela celo leto. Ostalo ti bo časa tudi za ribe. Nekaj ti pa povem, Guštin, z njivo ravnaj lepo! Božati jo moraš in gladiti, ne tepsti! Ko koplješ, ne kolni, ampak blagoslavljalj! Ko seješ, se ne jezi, ampak moli!«

»Mati, videli boste, kaj naredim iz njive! Raj napravim, raj. Ah, mati, kako Vas imam rad!«

Oklenil se je je okrog vratu, jo objel in poljubil. Nato je pa stekel za hišo in drl naravnost k cerkvi in na njivo. In tam je vriskal in skakal po njivi in osredku.

Mati Barba ga je gledala in ga bila vesela.

»Mladost, kako si čila in čvrsta!«

Solnce se je smejalo nad Krasom, vsa narava se je smejala, smejalo se je tudi morje tam doli, široko morje s pljuskajočimi valovi, morje s čolnički in ladjami in meglicami v daljavi nad prostrano gladino.

Blagoslovljena pomlad, blagoslovljeno veselje!

Guštin je vriskal, da se je razlegalo po vasi, da je šel glas do morja, mati Barba je sedla na prag svoje hiše in gledala sina, in duša ji je bila prazniške volje kot na svatbeni dan!

* * *

Drugo jutro je Barbi sedla na dušo težka skrb: »Kako naj plačam njivo! Šeststo kron — to ni malenkost; tristo sem jih prihranila, a kje dobim druge?«

Stara Pilatovka je mislila in mislila. Šla bi k vikarju, pa nima ničesar, ker vse razda in z

majhno plačo komaj redi starše in sebe. Šla bi k učitelju, pa ima kopo otrok in je bolj potreben, kot zadnji kajzar. Gosposko se mora nositi, je pa sok in večkrat prodaja lakoto. Opravila ne bi nič. Vsa vas je revna. Katera kraška vas je pač premožna?!

»Kje dobim denar, ki ga moram izročiti sodišču?« se je vpraševala Barba. »Če ne položim kronic, izgubim njivo. Tega pa nočem in ne smem. Kako bi bilo to hudo Guštinu!«

Spomnila se je na bogatina Kralja, ki ima vedno denarja v škrinji, da ga posojuje ubogim, zadolženim in nezadolženim. A Kralj terja visoke obresti, po deset, petnajst od sto! Morda bi dobila posojilo kje drugje. Mislila je na tega in onega, na Lazarja in Basniškoja, na Kačiča in Žagarja.

»Grem poizkušat srečo!« je dejala in šla od Poncija Pilata do Heroda, a zaman.

»Težka pot, a moram!« je mrmrala, ko se je odpravila h Kralju. »Njivo sem kupila in jo plačam. Bog daj srečo! O, da bi le ne bila pot brez uspeha!«

Kralj je sedel široko razkoračen za ognjiščem, v roki kos gnjati, pri zglavniku bučo terana, ko je vstopila Barba.

»Bog blagoslovi!«

»Bog plačaj! Kaj je pa prignalo tebe pod mojo streho?«

Gledal je Pilatovko s svojimi prekanjenimi, zvitimi očmi in tleskal z jezikom. Barba je v hipu pregledala veliko blagostanje, ki je vladalo v hiši: videla je široko ognjišče s plapolajočim ognjem, svetlo vešalo, polico z visokimi in nizkimi lonci in kozicami, dva mogočna škafa in ponosno peč za kruh, videla je bogatina, in skoro bi ji, rojeni v trpljenju in vajeni pomanjkanja, upadlo srce, pa je pomislila na Guština in njivo in dala duška pogumu.

»Prosit sem prišla na posodo.«

»Da poplačaš njivo, kajne? O le išči si drugje! Moja bi morala biti njiva za cerkvijo! Dražila si in rastla, zdaj plačaj!«

»Lepo Vas prosim, usmilite se me! Vse Vam plačam, obresti in glavnico. 300 kron rabim. Dajte mi jih in hvaležna Vam bom vedno.«

»Ne dam,« je trdo udaril z ного Kralj in ji pokazal vrata.

Barba je odšla s solzami v očeh počasi in s težkimi koraki. Tedaj je padla v Kraljevo glavo misel, lepa misel: »Vrag me je izkusil in mi ponudil njivo, jaz jo pa zametujem. Bedak!«

Stopil je na prag svoje mogočne hiše, roke v žepu, glavo pokonci in poklical Barbo nazaj. Vrnila se je, Kralj je pa postal z njo nakrat mehak

in voljan in sladak kot med. Dal ji je posojilo proti desetodstotnim obrestim, morala mu je dovoliti vknjižbo na njivo in obljubiti, da plača vse stroške in poti pri notarju. Morala je rada ali nerada, drugače izgubi njivo.

»Z božjo pomočjo si pomorem,« je govorila. »Revežev Bog ne zapusti. Guštin je mlad, zaslužil bo precej, jaz sem še tudi trdna, prodajala bom v Devin. Izkopljem se iz dolga, moram se izkopati.« Ko je dobila čez dva dni pred notarjem v roke denar, ji je iz srca legla mora. Za hip je bila prosta morečih skrbi. In ko je denar oddala na sodniji, se je oddahnila in hitro odšla proti domu, da čimprej pove Guštinu, da je zdaj njiva popolnoma njuna in da je jima ne vzame nihče več pod solncem.

Guštin je poskočil, ko je čul to novico, vzel kopačo in odšel na njivo.

Začelo se je resno delo na njivi. Guštin je bil za cerkvijo od zore do mraka; solnce je bilo še za Nanosom, — Guštin je že stal na lehi in kopal, solnce se je zatopilo v Adriji, — Guštin je še vihtel kopačo. Z veseljem je kopal, z veseljem sejal in sadil. Tam ob kraju je izgrebel globoko jamo za mlade trte, jim pognojil in jih zagrebel, prav zraven je obdelal kos njive za koruso, na enem delu je mati Barba vsejala solato, na drugem je vsadila fižol-rahljar in krompir.

Prišel je maj. Smejala se je vsa narava. Kameniti Kras se je odel v pisano odejo. Dehtelo je povsod po cvetju in zelenju, lahne sape so pihale od morja in v žarečih žarkih se je kopala vsa zemlja.

Njiva je dobila prazniško obleko. Zeleno perje je krasilo njene grude, cvetje si je pripela v nedrije, dehteč trsov venec je blestel na njeni glavi.

Mati Barba in Guštin sta gledala s ponosom nanjo, in v mesečnih nočeh sta strmela skoz okno tje kraj cerkve, in njuni duši sta bili radostni kakor duši dveh nedolžnih otrok, ki gledata svoje igrače.

Morje se je smejalo tam doli, luna se je igrala s pluskajočimi valovi, ribiški čolnici so bili priklenjeni ob obali, tuintam je plula ladja po neizmerni gladini.

V takih nočeh je sanjala mati Barba o zlati sreči, ki jo še čaka na stare dni. Trudi se zdaj, prodaja z Guštinom ves dan ribe, in pije črno kavo, je solato, krompir in sok in hrani, da izplača njivo, da odrajta Kralju obresti.

Tako je prešla pomlad, prešlo je vroče poletje, prišla je jesen. Spravila je Pilatovka svoj pridelek, vzela težko prislužen denar in odštela Kralju petdeset kron.

Gledal je debelo, kje jih je dobila, in jih nevoljno spravil v žep.

»Prav, pa še kmalu kaj prinesi!«

»Kakor mogoče hitro,« je dajala Barba in odšla domov.

»Petdeset kron sem plačala, trideset za obresti, dvajset na račun glavnice. Hvala Bogu in sv. Barbi! V petih letih moram biti prosta dolga.«

Lahka ji je bila stopinja, in svet se ji je zdel lepši kot v prejšnjih letih. Blagoslavljalna je njivo in sleherni večer molila za Guštinovo in svojo srečo.

»Njiva, ti si mi vlila v dušo novo življenje! Bog te poškropi pozimi in poleti, spomladi in jeseni z nebeško roso! Oče naš...«

Tako se je priporočala Vsemogočnemu ob večerih.

* * *

Prišla je jesen. Deževni dnevi so viseli nad Krasom z vso svojo dolgočasnostjo, nad morjem so se kopicile megle in oblaki. To je bilo v novembru, ko so bili spravljene vsi pridelki, ko so ležale ograde in njive zapuščene in je padlo z grmovja in trt zadnje listje. In prišla je zima z ostro burjo. Zapela je stara znanka svojo tisočletno pesem nad Krasom, brila je čez skalnate čeri, zapletala se ljudem v obleko, metala opeko s streh, tulila po dimnikih in okrog voglov, kopicila nad morjem megle in burkala in penila neizmerno gladino in valove na njej.

V tistih dneh se je zgodila Barbi velika nesreča. Premrazila se je in prehladila, da jo je začelo trgati po vseh udih in je morala leči. Misli je, da bo prešlo, kakor je prišlo, a bolezen pride po vrvi in prejde po niti ali pa sploh ne prejde. Tako se je godilo Pilatovki. Vstala ni več.

Občutila je grozno žalost, ker ni mogla dan zadnem po delu in pičlem revnem zaslužku, ampak je vzdihovala v postelji, se vila v bolečinah in trepetala od mraza. Guštin je bil neprestano pri njej. Na trdi klopi si je napravil ležišče in pazil na vsak njen migljaj.

Pošli so težko zasluženi vinarji, živeža ni bilo, drv ni bilo. Prositi je tako težko človeku, ki ni rojen v tem poslu. In Guštin ni mogel in ni maral beračiti. Koga naj nadleguje? Vsa vas je beraška, le Kralj je bogatin, le on bi lahko dal. A sam se ni spomnil, Guštin pa ni šel prosit v bogajme, jemal je na upanje hrano v prodajalnici, kupil je majhno peč za mater, kupil je drv. Vse je dobil pri Kralju. Rad je dal in zapisal v knjigo.

Starka je upala, da ozdravi, molila in trpela. Tudi Guštin je molil in jo tolažil.

V tistih dneh se je spomnila Barbe tudi občina in ji naklonila mesečno pet kron, poslala je tudi k njej zdravnika, ki ji je svetoval, naj se da peljati v bolnišnico. Če ostane doma, ne ozdravi nikdar. Jasno in trdo so zvenejele zdravnikove besede, a bile so govorjene iz dobrega namena. Barba jih je tolmačila popolnoma drugače. Mrzel in trdosrčen človek jo hoče odtrgati od doma in Guština. In ona tako ljubi dom in Guština. Ne, nikdar ne pojde od tod, četudi mora umreti!

Bolezen se je vedno hujšala. Barbi so se skrčile noge in roke, upognila se ji je hrbtenica, da je vzdihovala in vpila groznih muk. Guštin je neprestano bdel ob njej in če si je privoščil uro odpočitka, ga je že vzbudila z jokom in stokom. Posušil se je docela, gledal z utrujenimi, zaspnimi očmi v svet, obraz izsesan, lica uvela, čelo gubasto. S skrbjo je gledal v bodočnost. Varčeval je in si ni privoščil skoro ničesar, da je le mati imela gorko jed. Kralj je imel vedno odprte roke za njegove želje, a imel je tudi tisto veliko, debelo knjigo, v katero je zapisaval dolgove in dolžnike.

Guštin je pogosto mislil na njivo, gledal jo je skozi okno, kako je stala zapuščena za cerkvijo.

»Kaj bo z njo spomladi?« si je mislil. »Mati bo bolna, da ne bom mogel od nje. Njiva bo ostala neobdelana.«

Žalostne so bile njegove misli, žalostne njegove oči in lica.

Tudi Barba je v boleznih mislila na njivo, v mukah je govorila o njej, in če je za hip zadremala, je sanjala o njeni lepoti spomladi in o njeni zapuščenosti pozimi.

Bala se je, da pride nekega dne Kralj in zahteva obresti in plačilo od dolga, ki se je večal s tedni, da jima vzame njivo in se razkorači na njej in jo potepta s svojimi trdimi stopinjami. A njegova ura še ni prišla. Njiva se je oddihala v burji, zimskem spanju in mrazu od spomladnih in poletnih naporov in čakala svoje usode.

* * *

Prišla je pomlad, zelenje in brstje je poglalo po dolinah in ogradah in po gričevju. Kras se je odeval z novo obleko in se smejal kot ženin na poročni dan. Od Adrije so vele tople sape.

V tistih dneh je Pilatovka hirala vidoma. Telesne moči so pojemale. Duševne sile so pa bile še čile in čvrste.

In zgodilo se je, da je v teh nepopisno lepih dneh Barba sanjala neprijetne in prijetne sanje. Prišel je tihotapsko v sobo Kralj, stopil pred njeno posteljo, se uprl v boke in jo motril s svojimi debelimi očmi.

»Račun je velik, Barba!« je dejal. »Čas je, da ga poravnaš.«

Guštin je proseče obrnil vanj svoje oči, krvave in trudne od bdenja, in ga nagovoril: »Počakajte malo, gospod Kralj! Plačam Vam vse jaz. Zdaj ne morem. Mati je bolna.«

»Molči!« se je razhudil Kralj.

»Plačilo hočem. Pol leta sem dajal živež, drva, peč sem ti prodal. Napravil sem račun in zaključek je ta, da je njiva za cerkvijo danes moja. Haha! Kaj bodo berači dražili in nam odjedali take lepe kose sveta. Čemu bo sijalo solnce na lenuhe! Haha! Njiva je moja.«

Zajokala sta mati in sin, in njiva, še neokopana in neobdelana, se je zdrznila za cerkvijo in poslušnila. Hudo ji je bilo po dobrih gospodarjih.

Tedaj se je zgodilo božje čudo. Vstopil je v sobo star človek-tujec. Njegov hrbet je bil upognjen, lica razorana od trudov in dela in skrbi. In v roki je držal bankovce in jih vrgel pred Kralja, pljunil preden in zavpil nad njim:

»Vzemi in poberi se! Plačan si in glej, da ne prestopiš več praga te hiše!«

Kralj je pobral denar in potuhnjeno odšel kot Judež, ko je dobil od velikih duhovnikov trideset srebrnikov.

Tujec se je približal Barbini postelji — in tedaj ga je spoznala — bil je ovčar Martin.

Barba je sanjala — in sanje so se uresničile.

Prišel je Kralj in se razkoračil sredi sobe in dejal počasi in razločno: »Guštin je jemal, Barba, glej da plačaš. Obresti tudi potekajo.«

S slabotnim glasom ga je prosila, naj potrpi, a ni se zmenil za njeno željo in Guštinove solze.

»Če ne moreš plačati — in to vidim in uvidevam, da ne moreš, bo pa njiva moja. Haha, čakal ne bom, naak!«

Odšel je, Barba in Guštin sta pa jokala. A zgodilo se je še hujše. Tožil je Pilatovko, bolno in nadležno ženko, in ko je bila izrečena sodba, je tlesknil z rokami in dejal: »Njiva je moja!«

A motil se je.

Barba je sanjala o tujcu — in tudi ta del njenih sanj se je izpolnil. Nekega dne se je oglasil v vasi ovčar Martin. Dvajset let je hodil po svetu in služil, pa se mu je zahotelo doma, in se je vrnil. Obiskal je Barbo in jo pozdravil in potolažil. In ko je videl njeno bedo in v njenih očeh smrt, se mu je neizmerno zasmilila. In naredil ji je veliko veselje. Pogodil se je, da bo bival pod njeno streho do smrti in da ji zato plača dolg pri Kralju. Težko prislužene krone je odštél še tisti dan bogatinu.

»Njiva je zopet tvoja!« je dejal Barbi, »in če je ti ne boš uživala, jo bo tvoj sin.«

Barba se je oddehnila od duševnih boleti, telesne je pa niso popustile. Med solzami se je zahvaljevala Martinu za dobroto.

»Bog ti povrni, Martin! Pozabi, kar sem ti storila.«

»Vedno sem nosil v duši tebe in dom. Delal sem in štedil krone in zate in sina sem jih dal in ne mogel bi jih bolje shraniti.«

Prišel je večer, in tedaj se je dokončalo Barbino trudapolno življenje. Zadnji solnčni žarki so poljubljali Kras, ko se je poslavljal njena duša od zemlje in splavala nad zvezde.

Tam za cerkvijo je pa stala njiva v vsej pomladni lepoti in čakala delavca, da jo okoplje, zaseje in zasadi.

Zapel je zvon mrliču, in njiva se je zgenila.
»Njej zvoni, ki me je tako ljubila.«

In zavele so sape mimo njive, streslo se je mlado listje na trtah, prve cvetice so klonile — glave, prva trava je strepetala.

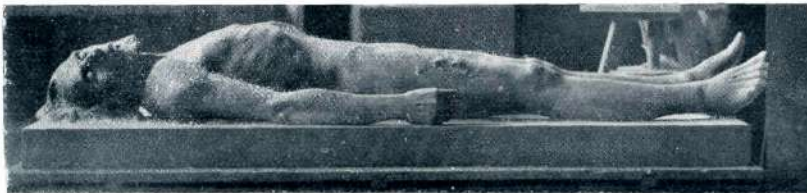
Morska gladina je blestela zadnjih solnčnih žarkov, polagoma se je nižala velika žareča krogla zatonu, dokler se ni izgubila daleč, daleč. Tedaj je padel mrak čez vso naravo in priplavala je noč in razgrnila svoj plašč nad morje in Kras.

V hiši ob vasi je ležala mrtva Pilatovka, Guštin je jokal na skrinji, Martin je pa zrl nepremično v tla in mislil. Ljudje so zvedeli in so se vpraševali:

»Ubožica, vendar! Zakaj je delala, trpela in molila?«

»Za njivo, za zemljo!«

Blagoslovljena njiva, s solzami orošena, z znojem okopana, s trudom in naporom kupljena! Blagoslovljena mati zemlja, ti ljubljena dobrotnica in hraniteljica človeškega rodu, blagoslovljena na veke!

ANTON ŠTEFIC:
ŠTUDIJA ZA KRISTUSA V GROBU.

ROMANCA O SKRBI.

Zložil Jos. Lovrenčič.

Noč je vlačuga vlačug:
v vijolično platno eterskih rjuh
vabi in vabi, izvabi dan:
vzdrhti Ciklopu ogromno telo,
izgori mu oko
v onemogli sli
in njen je omotice pijan ...

Zavest
povrne mu devete ure kri,
ki oškropi
zlato vseh zvezd.

Prej ko vstane, da plane na pot
pozdravljat črne zemlje hrepeneči rod,
v meso luči
z blestečebel ostri zobmi
se mu zažrize skrb, ljubezni plod,
in govori:

»In če si do neba visok
in te je sram
od modre glave pa do prašnih nog
peljati mater v svoj blesteči hram —
jaz — tvoj in njen otrok,
jaz grem s teboj, da v hramu tem
ovenča moje čelo diadem
in vzamem žezlo vlade v roko —
človeštvo mora klanjati se mi globoko!« —

Gresta in rasteta z zemlje v nebo:
Dan se smeji v svojo zlato bradó.
Skrb, vesela očeta,
črne kite senc spleta
in ž njimi biča
goro moža in stezo slabiča.
Noč vlačuga pa čaka in čaka.
Ve: Ciklop omamljen spet k njej prikoraka
oblečen v škrlat, tkan iz niti mraka,
in hotel bo žametno njeno teló,
da svet bo osrečilo z novo skrbjo ...

